

mig under den Udvalgsbehandling, som nu skal finde Sted, at søge at faa en Ændring gennemført, for saa vidt angaar § 12.

I øvrigt skal jeg ganske slutte mig til det Haab, den ærede sidste Taler udtalte om, at Lovforslaget uanset den Udvalgsbehandling, der nu bliver nødvendig, vil blive gennemført i denne Samling.

Heilesen: Det væsentligste i det foreliggende Lovforslag er de Bestemmelser, der tilsigter at skabe større Sikkerhed for Tilstedeblivelsen af Midlerne i de Dødsboer, der behandles af Eksekutorer. Det er for øvrigt, som allerede berørt af den højtærede Justitsminister, et Spørgsmaal, der har været Genstand for Drøftelse i en lang Aarrække. I Administrationskommissionens sidste Betænkning nævnes saaledes f. Eks., at allerede i 1883 henstillede den daværende Justitiarius i Overretten her i København i en Erklæring til Justitsministeriet, at der blev truffet Foranstaltninger til at skabe en saadan større Sikkerhed, og gentagne Gange har i Aarenes Løb Lovgivningsmagten beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, uden at noget Resultat er naaet. Grunden til, at man ikke er naaet til noget Resultat, er vel for en væsentlig Del at søge deri, at det i Betragtning af de forholdsvis mange Eksekutorbevillinger, der udstedes — den højtærede Minister nævnte, at vi nu var oppe paa en 700—800 Bevillinger om Aaret —, lykkeligvis er forholdsvis faa Tilfælde, hvor paa Grund af Eksekutors Forhold de paagældende Bomidler er forsvundet paa uretmæssig Vis. Men selv om det er forholdsvis faa Tilfælde, det her drejer sig om, er det naturligvis i høj Grad ønskeligt at søge Sikkerhed, saa vidt det er muligt, imod, at selv saadanne forholdsvis faa Tilfælde fremtidig forekommer.

Lovforslagets Hovedformaal kan jeg derfor fuldt ud tiltræde, og jeg deler ganske de Ønsker, der er udtalt af de foregaaende Talere, om, at det maa lykkes i denne Samling at faa Lovforslaget gennemført. Spørgsmaalet er alene, om Lovforslaget fuldt ud fyldestgør det, der saaledes er dets Hovedformaal, for det nytter ikke at gennemføre et Forslag, der i Virkeligheden ikke har løst den Opgave, det har sat sig og bør sætte sig. Spørgsmaalet er derfor, om Lovforslagets Regler er tilstrækkelig vidtgaaende til at løse den Opgave, Lovforslaget har. Og det, Spørgsmaalet i saa Henseende gælder, er Bestemmelserne i § 7. Det hedder her, at „senest to Maaneder efter, at Bevillingen er meddelt, skal Eksekutor stille en passende Sikkerhed“. Men saa

fortsættes der: „Saafremt Gælden er vedgaaet, eller der findes en efterlevende Ægtefælle, der personlig hæfter for Boets Gæld, kan Sikkerhedsstillelse dog undlades, naar Ægtefællen og samtlige Arvinger og Legatarer samtykker deri.“ Det er ikke blot, som det blev berørt af det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i det Tilfælde, der omhandles i Lovforslagets § 7, 2det Stykke, at Testamentet i visse Tilfælde, der nærmere er bestemt i § 7, 2det Stykke, har fastsat, at Sikkerhedsstillelse kan undlades. Men det kan ogsaa ske efter § 7, 1ste Stykke, naar Ægtefællen og samtlige Arvinger og Legatarer samtykker deri.

Jeg forstod ikke ganske den Polemik, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i denne Forbindelse fremsatte overfor Sagførerraadet, og kan heller ikke ganske godkende det ærede Medlems Fremstilling af den sædvanlige Fremgangsmaade ved Oprettelse af Testamenter. Men jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind derpaa, fordi det ærede Medlem vil se, at Sagførerraadets Skrivelse, som det ærede Medlem polemiserede imod, giver Udtryk for det Ønske, som han ogsaa udtalte, nemlig at Sikkerhedsstillelse i alle Tilfælde bliver obligatorisk, og jeg kan fuldt ud tiltræde det saaledes fremsatte Ønske. Det nytter ikke, at vi nu gennemfører et Lovforslag om Sikkerhedsstillelse fra Eksekutorer, som kan befrygtes at ville resultere i, at der netop ikke bliver stillet Sikkerhed i de Tilfælde, hvor Sikkerhedsstillelse først og fremmest er fornøden, og det vil utvivlsomt være meget uheldigt, om der mellem Eksekutor og Ægtefæller og Arvinger skal finde en Diskussion Sted om, hvorvidt Sikkerhed skal stilles eller ikke. De Eksekutorer, der overhovedet vil rejse en saadan Diskussion, vil utvivlsomt i mange Tilfælde netop være dem, overfor hvem Sikkerhedsstillelse er mest ønskelig, og derfor er det efter min Mening ubetinget nødvendigt, at der paa dette Omraade finder en Ændring i Lovforslaget Sted, inden det ophøjes til Lov. Sker det ikke, maa det befrygtes, at Lovforslaget ikke vil kunne løse sin Opgave, og selv om det er af overordentlig stor Betydning at faa Lovforslagets Behandling tilendebragt hurtigt, er det dog ogsaa af overordentlig stor Betydning, at Resultatet af denne Behandling bliver saadan, at Lovforslaget virkelig kan løse sin Opgave. Ogsaa paa andre Punkter kan jeg ønske Lovforslaget ændret. Da nu Lovforslaget bliver Genstand for Udvalgsbehandling, skal jeg ikke komme nærmere ind paa disse Punkter. Kun skal jeg nævne, at naar det i § 2 i Lov-